

فوری فونتی

قاتلی باکلاس و کلاتری وی آی بی!

فؤاد آگاه: خبر غیر فوری: قاتل «میترا استاد» افروز: «عوای دو سه روز اخیرمان بالا گرفت... عصبانی شدم. اسلحه را برداشتم... می خواستم همسرم را بترسانم... اما او هول شد... با من گلاویز شد و خودش را روی من انداخت که این اتفاق افتاد... خبر فوری: بینندگان عزیز... اسلحه‌ای که هم اینک به دست من رسید... ببخشید... اسلحه‌ای که الان توی دست من قرار گرفته همون اسلحه‌ای هست که مقتول با اون به قتل رسیدم... قاتل هم همین اقله است که پشت سر من بعد از خوش و بش، داره جای می‌خورم اسلحه کاملاً واقعی... این هم فشتگان... یک... دو سه... بعلمه معلومه قاتل پنج گلوله شلیک کرده...

تحلیل غیر فوری: کارشناسان معتقدند قاتل‌ها در هر حالی باید مراقب اسلحه خودشان و حتی اسلحه دیگران باشند. پس از قتل آن را با فشنگ، اینجا و آنجا رها نکرده و به هر کسی تحویلش ندهند. وگرنه یک خبرنگار عصبانی ممکن است از راه برسد، اسلحه آن‌ها را بردارد و بعد بخواهد مخاطبان اخبار را غافلگیر کند یا بترساند... سپس ممکن است مخاطبان، فیلمبردار، دستیار و... هول شوند و خدای ناکرده خودشان را ببندازند روی اسلحه و بشود آنچه نباید بشود!

تحلیل فوری: کارشناسان می‌گویند «قاتل» در هر حال قاتل است و قانون، قاتل باکلاس و قاتل بی کلاس ندارد. اگر برخی قاتل‌ها با پای خودشان به کلاتری رفته و تسلیم می‌شوند، ربطی به ویژگی‌های شخصیتی آن‌ها و یا ویژگی‌های روحی و روانی مقتولشان ندارد، بلکه به شناخت قاتل از کلاتری‌ها و ویژگی‌های رفتاری مأموران ربط دارد! کارشناسان می‌افزایند البته کلاتری‌ها انواع مختلف ندارند و فیلم‌های پخش شده از نوع رفتن با قاتل سبب نشود مخاطبان فکر کنند کلاتری‌ها به انواع کلاتری با وی آی بی» و بدون «وی آی بی» تقسیم می‌شوند!

امیر دژاکام از پدیده «تئاتر لاکچری» می‌گوید

اشرافی کردن تئاتر یک نوع آپارتاید است

«جولین آسانژ» مدیر سایت افشاگر «ویکی لیکس» از زندانی در لندن به بیمارستان منتقل شد

فشردن گلوی «آزادی» با دستان «دموکراسی»

شنبه ۱۱ خرداد ۱۳۹۸
۲۶ مرداد ۱۳۹۷
۱۳۴۰
شماره ۱۳۹۷
ZENDR@G@QDSO.NLINE.IR

محمد تربت زاده گزارش نوشتن از «جولین آسانژ» پنهان نمی‌خواهد! مدیر وبسایت جنجالی «ویکی لیکس» بودن، هفت سال زندگی در سفارتخانه اکوادور، سال‌ها تحت تعقیب دولت سوئد بودن و افشاکری‌های بی‌دری علی‌ه دولت آمریکا، هر کدام به تنهایی می‌تواند سوزهای تر و تازه برای نوشتن از روزنامه‌نگار و هکر استرالیایی تبار باشد. پس گزارش امروز را زیاد به حساب دستگیری آسانژ در ماه گذشته، خاتمه دادن به اقامت هفت ساله‌اش در سفارت اکوادور و انتقالش به زندان فوق امنیتی «لمارش» لندن، نگذارید. حتی حال جسمانی وخیم آسانژ که روز گذشته موجب انتقال او به بیمارستان شد هم نقطه عطفی در زندگی آسانژ به حساب نمی‌آید که بخواهد سوزهای گزارش نوشتن شود. منظور اینکه زندگی آسانژ آن قدر فراز و نشیب دارد که انتقالش به بیمارستان در مقابل آن همه اتفاق‌ها، مثل کاهی می‌ماند در مقابل یک کوه!

سازمانی بین‌المللی، آنلاین و غیرانتفاعی محسوب می‌شوند که اطلاعات محرمانه را از منابع ناشناس دریافت کرده و در راستای جریان آزاد اطلاعات آن‌ها را منتشر می‌کنند. ادعای آسانژ تا حدودی منطقی به نظر می‌رسد، اما در برخی موارد مثل افشای اسناد فوق‌محرمانه حضور نظامیان آمریکایی در عراق، هیچ جوره نمی‌شود ادعای آسانژ مبنی بر اینکه یک سرباز ساده آمریکایی، اسناد فوق‌محرمانه را در اختیار ویکی‌لیکس قرار داده است را باور کرد. همان‌طور که نمی‌شود باور کرد باوجود بلاک شدن سرورهای وبسایت ویکی لیکس توسط بیشتر کشورهای دنیا و شرکت‌های اینترنتی، این سرورها توسط دولت‌ها یا جریان‌های خاصی در گوشه و کنار دنیا محافظت نمی‌شوند.

نقطه آغاز

برای شناختن «جولین آسانژ» پیش از هر چیز باید وبسایت افشاگر «ویکی لیکس» را بشناسید. ویکی لیکس برخلاف اسمش هیچ صنمی با «ویکی پدیا» و «ویکی‌های دیگر ندارد و کار اصلی‌اش افشاکری علیه دولت‌هاست. فرقی هم نمی‌کند کدام دولت در کدام نقطه جهان باشد و ویکی لیکس و کارمندان‌اش از طریق نفوذشان در دستگاه‌های دولتی کشورها، تخلفات آن‌ها را کشف کرده و پس از افشای گسترده این تخلفات، دولت مورد نظر را حساسی توی دردمس می‌اندازد.

وبسایت ویکی لیکس سال ۲۰۰۶ برای نخستین بار روی بستر اینترنت قرار گرفت و همان سال نخستین گزارش افشاگرانه‌اش از فساد در «کنیا» را منتشر کرد. این گزارش به قدری در فضای رسانه‌ای دنیا سروصدا به پا کرد که نام ویکی لیکس و مؤسسان آن «جولین آسانژ» در چشم برهم زدن تیرت یک بسیاری از رسانه‌های بزرگ دنیا از جمله «گاردین» و «اسوشیتد پرس» شد.

بزرگ‌ترین درز اطلاعات در تاریخ آمریکا

ویکی لیکس سال ۲۰۰۷ با انتشار گزارشی درباره زندان «گوانتانامو» برای نخستین بار با دولت آمریکا درافتاد. آن موقع شاید هیچ‌کس احتمال نمی‌داد ویکی لیکس و آسانژ قرار است در سال‌های آینده پا را از افشاکری‌های معمولی رسانه‌ای فراتر بگذارند و بسا گزارش‌های افشاگرانه‌شان از عملکرد دولت آمریکا در افغانستان و عراق، دنیا را تکان دهند!

نام ویکی لیکس تا سال ۲۰۱۰ با افشاکری‌های متعدد در گوشه‌وکنار دنیا بارها سر زبان‌ها افتاد، اما عمده شهرتش برمی‌گردد به سال ۲۰۱۰ و ماجرای بزرگ‌ترین درز اطلاعات طبقه‌بندی شده در تاریخ آمریکا در آن سال و وبسایت ویکی لیکس چیزی در حدود ۹۲ هزار سند محرمانه ارتش و دولت آمریکا درباره حضور نظامیان این کشور در افغانستان را منتشر کرد. علاوه بر آن، فیلمی در این وبسایت بارگذاری شد که نشان می‌داد خبرنگاران، کودکان و غیرنظامیان توسط پلیس ارتش آمریکا به گلوله بسته می‌شوند. اگرچه خلبان بالگرد بعدها مدعی شد دوربین‌های خبرنگاران را با اسلحه اشتباه گرفته، اما افکار عمومی هیچ وقت این ادعا را قبول نکرد. نام ویکی لیکس در ماجرای این افشاکری آن قدر گل کرد که بنا بر اعلام «گولک» و «واش پوسٹ» تنها یک هفته پس از این افشاکری، بالاترین روند رشد جستجو را در جهان داشت.

کمی تا قسمتی مشکوک!

«افغانستان» پایان افشاکری‌های ضد آمریکایی ویکی لیکس نبود و سال بعد هزاران سند محرمانه دیگر از حضور نظامیان آمریکا در عراق توسط این وبسایت منتشر شد. البته فقط آمریکایی‌ها نیستند که قربانی افشاکری‌های ویکی لیکس و آسانژ شده‌اند. در اسناد ادعایی ویکی لیکس همه چیز پیدا می‌شود! از نخستین اسناد منتشر شده درباره جنگ افغانستان و فساد در کنیا بگیرد تا اسناد فساد در دولت آلمان، گابونندی دیپلمات‌های برزیلی با مقام‌های آمریکایی، جاسوسی در ژاپن، اسنادی درباره برنامه‌های هسته‌ای ایران و... آسانژ مدعی است ویکی لیکس و تشکیلاتش،

«چون سایر دانش‌آموزان خودشان را فروخته بودند و با پروژه‌های نظامی دولتی همکاری داشتند، تحصیل را رها کرده است!»

با وجود این، آسانژ ادعا می‌کند بیشتر از اینکه یک بی‌سواد یا یک هکر باشد، روزنامه‌نگار است. آسانژ در این باره می‌گوید: «چون من همراه با یک نفر دیگر کتابی درباره هکر بودن نوشتیم، فیلم‌های مستندی درباره‌اش به وجود آمد و همه در این باره سخن گفتند. اما این مربوط به ۲۰ سال پیش بود. بسیار آزاردهنده است که مقالات امروز مرا هکر کامپیوتر می‌نامند. از ۲۵ سالگی سرگرم انتشار مطالبی بر پایه واقعیت بودم و نیاز به گفت‌ووشوندن درباره روزنامه‌نگار بودن یا نبودنم نیست.»

خرابکارهای بین‌المللی

صاحب این تشکیلات پراشسیه و تقریباً مشکوک، کسی نمی‌تواند باشد جز جولین آسانژ عجیب و غریب! آسانژ ۴۸ ساله در شهر «تاونزویل» استرالیا به دنیا آمد و شاید همان موقع نفاش را با در به دری و حاشیه‌سازی برینند، چون از بدو تولد در گیر سفرهای بی‌دری والدینش شد و به گفته خودش در پایان دوران نوجوانی در بیش از ۵۰ شهر زندگی کرده و از ۱۶ سالگی شروع شد که با تشکیل یک گروه دوستانه به نام «خرابکارهای بین‌المللی» متشکل از خودش و هکر دیگر، شروع به هک کردن تشکیلات الکترونیکی شرکت‌های مختلف کرد. چهار سال طول کشید تا پلیس فدرال استرالیا در خرابکارهای بین‌المللی را بزند و آسانژ و رفقایش را هنگام نفوذ به سیستم امنیتی یک شرکت مخابراتی کانادایی به نام «ملیون نورتل» دستگیر کند. سه سال بعد آسانژ با پرداخت ۲۱۰۰ دلار جریمه و به لطف کودکی پسر تلاطمش از زندان آزاد شد. قاضی پرونده خرابکارهای بین‌المللی درباره آسانژ گفته بود: «هیچ شواهدی جز کتک‌کاو و هوشمندانه و لذت از توانایی ورود به این کامپیوترها وجود ندارد و اگر آسانژ کودکی نابسامانی نداشت، باید ۱۰ سال به زندان می‌رفت.»

هکر یا روزنامه نگار؟

آسانژ تحصیلات درست و حسابی‌ای هم ندارد! اگرچه از سال ۲۰۰۲ تا ۲۰۰۵ در دانشگاه‌های ملیورن و کانبرا در رشته‌های مختلفی چون فیزیک، ریاضی محض، فلسفه و عصب‌شناسی تحصیل کرده، اما از هیچ رشته‌ای دانش‌آموخته نشده است. دلیل این موضوع را هم به ادعای خودش باید در خلق و خوی ضداجتماع، ضدسیستم و به قول آن‌طرفی‌ها «انارشیمی»‌اش جست‌وجو کنیم. آسانژ می‌گوید

هیچ دلیلی برای تغییر برانکو وجود ندارد

لاجوردی‌ها، نخستین قربانی شاگردان کولاکوویچ

چین به دیوار بلند ایران رسید!

تیم ملی والیبال با پیروزی سه بر یک مقابل ایتالیا، امروز در دومین دیدار خود به دیدار چین، میزبان هفته اول لیگ ملتها می‌رود. دیروز و در شروع این بازی‌ها به همان میزان که لاجوردی پوشان ایتالیا دچار تغییرات شده بودند، تیم ایران با ترکیب همیشگی خود به میدان رفت تا هماهنگی بیشتر میان بازیکنان ایران دیده شود. کولاکوویچ، سرمربی تیم ملی والیبال ایران در بازی نخست از همان ترکیب آشنای همیشگی شامل سعید معروف، امیرغفور، میلادعبادی‌پور، جواد معنوی‌نژاد، محمد موسوی، علی شقیعی و محمدرضا حضرت‌پور (لیبرو) استفاده کرد. ایرانی‌ها که به دلایل مشکلات متعدد نتوانستند پیش از آغاز این تورنمنت اردوی تدارکاتی داشته باشند، در ست اول بازی را به حریف اروپایی خسود واگذار اما در ادامه برتری خود را به تیم جوان ایتالیا دیکته کردند تا نخستین پیروزی خود را در چین جشن بگیرند. ایگور کولاکوویچ با اظهار خوشنودی از ...

انتظار برای اشک‌ها و لبخندها در فینال اروپا

امشب تقابل لیورپول و تاتنهام در مادرید

مجاز آباد

نحو القدس

کاربران فضای مجازی به مناسبت روز قدس، هشتگ‌های مختلفی از جمله #ته‌به‌معامله_قرن و #تجف_القدس را در توئیتر داغ کردند. یکی از کاربران فضای مجازی با انتشار تصویری از دانشجویان خارجی در مسجد گوهرشاد، در توئیتر نوشت: «فقط ایران از نابودی اسرائیل نمی‌گوید. تمام مردم آزاده دنیا خواستار نابودی اسرائیل هستند. از جمله دانشجویان کشورهای مختلف که در مسجد گوهرشاد معتقد هستند. این دانشجویان با ملیت‌های مختلف در حیاط مسجد فریاد مرگ بر اسرائیل سر دادند.»

صفحه حوادث را نگاه کنید!

آنهاست شیرودی فرزند شهید شیرودی با کنایه به صحبت‌های رئیس جمهور مبنی بر نظرسنجی از روی چهره مردم، در توئیتر نوشت: «شخصی گفته من به چهره آدم‌ها نگاه می‌کنم و متوجه وضعیت جامعه میشم! جناب به چهره آدم‌ها نگاه نکنید؛ شما در بالای شهر هستید! چهره آدم‌ها در بالای شهر وضع دلشان را نشان نمی‌دهد گرچه حال آن‌ها هم خوب نیست! شما به صفحه حوادث نگاه کنید تا عمق فاجعه‌ای که به وجود آورده‌اید را درک کنید!»

گلابه از بی‌مهری‌ها

شیلا خداداد، بازیگر سینما و تلویزیون با انتشار پستی در صفحه اینستاگرام خود، از بی‌توجهی اهالی هنر به صدیقه کیانفر، هنرمند کشورمان گلابه کرد، شیلا خداداد در اینستاگرام نوشت: «بانوی پیشکسوت سینما و تلویزیون ایران، با شنیدن صدای شما قلبم به درد اومد، ناراحت نباشین از اینکه بیکارین، تمام اهالی سینما و تلویزیون به جز تعداد اندکی همه بیکارند... تعادل نیست، تساوی نیست، انسانیت نیست، انصاف نیست، احساس نیست، احترام نیست و دیگه پیشکسوتی نیست. متأسفم که آن زرد قدر فراموش می‌کنیم. سرتوشت همه ما مثل شمامست.»

۴۰ سال دوندگی

میکائیل دبیانی - روزنامه نگار - با انتشار تصویری از دیدارش با «مرتضی سرهنگی» در اینستاگرام نوشت: «هر وقت بی‌نیمشون حالم خوب میشه؛ ۴۰ سال در جبهه فرهنگی انقلاب بودی و باز با نشاط و سرزنده باشی و بگویی: «خیلی عقیمی؛ خیلی اتفاقات و حوادث حیرت‌آور را نتوانستیم برای مردم روایت کنیم؛ کتابش را در آوریم و فیلمش را بسازیم!» استاد مرتضی سرهنگی هنوز با نشاط و پرتوان برای ادبیات انقلاب کار می‌کند و همصحبتی‌اش انرژی می‌دهد تا ما هم در مسیر انقلاب تلاش کنیم.»

